

LISY GALANTSKÝM 10/2022

Prasknuté hlinené nádoby

Istý nosič vody v Číne mal dve veľké hlinené nádoby. Viseli na koncoch palice, ktorú nosil na krku. Na jednej bola prasklina, kým tá druhá bola bezchybná a vždy niesla plnú mieru vody. Na konci dlhej cesty, ktorej trasa bola od potoka až k domu, v prasknutej nádobe ostala voda už len do polovice. Celé dva roky to takto išlo; nosič do svojho domu doniesol každý deň vždy len jeden a pol nádoby vody. Samozrejme dokonalá nádoba bola pyšná na svoj výkon, veď plnila svoj účel perfektne. Ale chúd'a prasknutá nádoba hanbila sa za svoju nedokonalosť, a cítila sa úboho, lebo bola schopná len polovičného výkonu. Po dvoch rokoch súženia prihovorila sa nosičovi pri potoku: "Hanbím sa, lebo voda zo mňa tečie po celej ceste domov."

Nosič jej takto odpovedal: "Všimla si si, aké krásne kvety rastú na tvojej strane chodníka? Na druhej nerastú žiadne! Preto je to tak, lebo som vždy vedel o tvojom nedostatku a na túto stranu cesty som rozsiel semená kvetín. Ty si ich každý deň polievala, kým sme sa vracali do domu. A už dva roky zbieram tieto krásne kvetiny, aby som si ozdobil svoj stôl.

Keby si nebola taká, aká si, nerozjasňovala by krása kvetov celý môj dom."

Všetci máme svoje zdanlivé chyby; mnohí sme popukávanými hlinenými nádobami. Ale tieto praskliny a chyby, ktoré sú v každom z nás, robia náš život tak veľmi zaujímavým a vzácnym. To nás vedie k prijímaniu druhých práve takých, akými sú. A vždy je možnosť uvidieť v nich práve to dobré, jedinečné.

Bruno Ferrero

Kázeň na 1. nedeľu po Veľkej noci, 24. apríla 2022

„V ten istý prvý deň po sobote, keď už bola tma a dvere, kde boli učeníci, boli zatvorené zo strachu pred Židmi, prišiel Ježiš a postaviac sa do prostriedku, riekol im: Pokoj vám! Ako to povedal, ukázal im ruky aj bok. A zaradovali sa učeníci, keď videli Pána. Ježiš im opäť riekol: Pokoj vám! Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás. A keď to povedal, dýchol na nich a hovoril: Prijmite Ducha Svätého. Ktorýmkoľvek odpustíte hriechy, odpúšťajú sa im; ktorýmkoľvek zadržíte, zadržujú sa im. Tu však Tomáš, jeden z dvanástich, prímenom Dvojča, nebol s nimi, keď Ježiš prišiel. Povedali mu teda ostatní učeníci: Videli sme Pána! Ale on im odpovedal: Ak neuvidím stopy klincov v Jeho rukách a nevložím si prst na miesto, kde tie klince boli, a ruku Mu nevložím do boku, vôbec neuverím. Po ôsmich dňoch zase boli Jeho učeníci dnu; aj Tomáš bol s nimi. A prišiel Ježiš, hoci dvere boli zatvorené, a postaviac sa do prostriedku, riekol im: Pokoj vám! Potom hovorí Tomášovi: Daj sem prst a pozri sa na moje ruky; daj sem ruku a vlož ju do môjho boku a nebuď neveriaci, ale veriaci. Tomáš mu povedal: Pán môj a Boh môj! A Ježiš mu riekol: Pretože si ma videl, uveril si; blahoslavení, ktorí nevideli, a predsa uverili.“

Ján 20, 19 - 29

Bratia a sestry,

v situácii, v akej sa nachádzali učeníci v povel'konočných udalostiach, sa mi zdá Ježišov pozdrav pri ich prvom stretnutí ako najvhodnejší zo všetkých. *Pokoj vám!* Jedna vec je, že niektorí z nich našli prázdny hrob, iná vec je, že niektoré zo žien sa s Ním už stretli a niečo úplne iné je osobné stretnutie s niekým, koho sme videli na vlastné oči zomierať a to ešte ani nie hocijako. Toto stretnutie by sme pokojne mohli označiť ako veľmi stresujúce. Ponajprv preto, lebo bolo po všetkých veľkonočných udalostiach a následne preto, lebo tu prišlo k stretnutiu s „iným“ svetom. Aj dnešní ľudia máme rešpekt pri kontakte s nadprirodzenými udalosťami alebo skúsenosťami iných ľudí. Keď učeníci naživo stretli vzkrieseného Ježiša, bola to podľa mňa najvýnimočnejšia chvíľa v ich živote. Keď si to predstavujem a pokúšam sa vžiť do ich kože, uvedomujem si, že by ma skrz naskrz prenikol strach a neistota. Možno až nekontrolovateľný strach. Zvolený pozdrav mal pomôcť učeníkom vôbec prežiť túto mimoriadnu situáciu a zároveň utíšiť ich strach a neistotu z toho, čo toto stretnutie pre nich znamená. Na druhej strane, keď sa

po nejakom čase spamätali, viem si predstaviť, s akým nadšením rozprávali o tejto skúsenosti. Možno sa predbiehali v tom, kto to znova a znova rozpovie, dopĺňali detaily.

V tejto situácii bolo veľmi dôležité pre nich samých, že zostali pospolu ako spoločenstvo. Ľudia, ktorých ešte viac spojil konkrétny zážitok, reálna skúsenosť s niečim výnimočným. Keby sa boli v tom čase rozbehli každý do svojej rodiny a tam rozprávali o stretnutí so vzkrieseným Ježišom, veľa pochopenia by asi nenašli. Možno aj ich najbližší by spochybňovali túto výnimočnú udalosť, snažili by sa nájsť nejaké „*logické a prirodzené*“ vysvetlenie toho, čo im ich syn, brat či iný príbuzný rozpráva. Tak ako dnes, tak ani vtedy nebola veľká vôľa prijať správy o vzkriesení človeka za reálne a pravdivé. Možno by prišlo k riešeniam celej situácie typu: to si mal len veľmi živý sen, je toho na teba veľa, to, čo si prežil, by na každom zanechalo stopy, my vieme, že ti veľmi Ježiš chýba a hľadáš cestu, ako sa s tým vyrovnáť, až po obvinenie, či sa ich blízky náhodou pod ťarchou zármutku neopil a nemal nejaké opilecké vízie. Reakcie okolia by ľahko mohli viesť k tak zásadnému zneisteniu samotných učeníkov, že by aj sami začali pochybovať o zážitku, skúsenosti so vzkrieseným Kristom. Práve v tomto čase bolo spoločenstvo tých, ktorí sa stretli so vzkrieseným Ježišom veľmi dôležité. V istom zmysle stáli sami proti všetkým alebo minimálne proti väčšine. Už táto situácia neraz vedie človeka do pochybností, či sa nemýli a väčšina má pravdu. Je pravdepodobnejšie, že sa mýli malá skupina ľudí ako veľký celok.

Bratia a sestry, aj z tejto skúsenosti chcem vyzdvihnúť dôležitosť spoločenstva ľudí, ktorí zdieľajú spolu s vami vieru v Ježiša Krista – toho vzkrieseného. Kresťanov, ktorí žijú na dennej báze svoju vieru a ktorí dovoľia, aby Pán Ježiš riadil ich životy a rozhodnutia, ubúda. Hoci sa ku kresťanskej tradícii hlási necelých 80 percent obyvateľov Slovenska, na hodnotách, postojoch či v reálnom živote to nebadáť. A naopak, stúpa počet tých, ktorí sa vyhlasujú za ateistov či agnostikov. Neraz sa môžeme uprostred sveta dnešných dní cítiť veľmi osamelo v otázke viery i z nej vyplývajúceho spôsobu života. Hoci aj ku kresťanskému náboženstvu sa hlásiaca väčšina nerešpektujúca základné princípy dané Bohom vo vzťahu k Nemu i k ľuďom vôkol, môže byť pre nás zneisťujúcim prvkom. Možno aj my rozmýšľame nad tým, či nie sme náhodou my tí, ktorí sa mýlia a mali by sa pridať k väčšine. Nevyčnievať z radu a plávať s hlavným prúdom je veľmi lákavé, lebo je to

najľahšia cesta životom a zároveň je to akési zbavenie sa vlastnej zodpovednosti. Nasledujem predsa tých, čo nás všetkých vedú. Spoločenstvo aktívne veriacich ľudí v Pána Ježiša Krista nám pomáha ustáť tento celospoločenský tlak. Pri Božom Slove sa môžeme vždy znova a znova uistiť, že cesta, po ktorej kráčame za Ježišom, je tá správna a zároveň najlepšia pre nás. Práve spoločenstvo rovnako zmýšľajúcich je pre nás oporou v čase spochybňovania nášho spôsobu života širokým či úzkym okolím, ako aj v čase našej vlastnej neistote. Napomínajúce slová čítame v liste Židom 10,25: *Neopúšťajme svoje zhromaždenia, ako niektorí majú vo zvyku, ale napomínajme sa, a to tým viac, čím viac vidíme, že sa približuje ten deň.*

Nakoniec neobídme ani Tomáša. Tomášovi, keďže na nejaký čas z neznámych dôvodov opustil spoločenstvo učeníkov, chýbala táto skúsenosť. Skúsenosť stretnutia so vzkrieseným Ježišom. Napriek tomu, že všetkých poznal viac ako 3 roky a prešli spolu a s Ježišom veľký kus cesty a zažil počas nej mnohé divy a zázraky, tomuto nemohol uveriť. Jeho rozum to nebol ochotný alebo schopný prijať. Bolo to proti odvekým skúsenostiam ľudí so smrťou. Páči sa mi na Tomášovi, že to nenechal len tak. Mohol mávnuť rukou a povedať si, že sa na neho i ostatných učeníci dohodli a snažia sa ich oklamať alebo že sa jednoducho zbláznili. Mohol odísť a všetko hodiť za hlavu, urobiť hrubú čiaru za Ježišom. On to ale neurobil. Zostal s tými, ktorým neveril, a zároveň jasne definoval, čo by ho presvedčilo, aby im uveril. A urobil to veľmi rozumne. Aby nemohlo ísť o nejakú optickú ilúziu, kúzlo či trik, tak chcel nielen vidieť, ale aj dotknúť sa. Akoby Pánu Ježišovi povedal: Nedokážem uveriť tomu, čo mi hovoria spoluúčeníci, ale keby sa toto stalo, rád uverím. A Pán Ježiš prijal túto neformálnu výzvu. Dal Tomášovi to, čo mu pomohlo, aby uveril v neuveriteľné. To, že išlo o ústretový krok voči Tomášovi s cieľom podporiť jeho vieru v Božieho Syna a vzkriesenie nám napovedá aj skutočnosť, že Ježiš Tomášovi nič nevyčíta. Akoby mu Ježiš povedal, ak toto potrebuješ k tomu, aby si vo mňa uveril, nech sa páči.

Bratia a sestry, zotrvajme v spoločenstve veriacich vo vzkrieseného Krista, aby sme obstáli proti neveriacej väčšine. Nebojme sa pomenovať svoje pochybnosti alebo otázky či strachy a nehanbime sa poprosiť, požiadať Pána Ježiša, aby nám ich pomohol prekonať. Pán Ježiš totiž aj dnes nájde cestu, aby nás utvrdil vo viere v Neho a ani v čase našej neistoty nad nami nemávne rukou ako nad strateným „prípacom“. Amen.

Miroslav Kerekréty